

udvidelsen i højere grad ses fra vores side, fra Folketingets side i en dansk sammenhæng.

Vi ser nogle klare problemer, som må løses, for at udvidelsen også for den enkelte dansker kan blive en succes, herunder specielt spørgsmålet om arbejdskraftens fri bevægelighed, hvor det jo er, som det nu er blevet bestemt, 1. maj 2004, der er omdrejningspunktet. Regeringen har fastholdt den tidligere regerings beslutning om, at arbejdskraftens fri bevægelighed kommer til at gælde for de nye EU-lande fra dag et – i modsætning til, hvad der jo kommer til at gælde for Tyskland og Østrig.

Tyskland er naturligvis det mest interessante, for alle målinger i de eventuelle nye EU-lande viser jo, at der, hvor deres befolkninger kunne tænke sig at vandre hen med henblik på at søge arbejde, primært er Tyskland. Når de ikke kan det de første 7 år, ja så retter de naturligvis blikket andre steder hen.

En undersøgelse i Ugebrevet A4, fagbevægelsens blad, viste, at det faktisk er i hundredetusindvis af arbejdere bl.a. fra Polen, som har meget konkrete planer om at flytte sig for at finde arbejde, herunder altså at flytte sig til Danmark.

Det vil kunne skabe pres på det danske arbejdsmarked. Det vil kunne gøre, at de mest udsatte på det danske arbejdsmarked får problemer med at fastholde tilknytningen. Det vil gøre, at de flygtninge/indvandrere, der ikke er kommet i arbejde inden maj 2004, sandsynligvis aldrig nogen sinde kommer i arbejde på dansk grund.

Herunder er det også vores vurdering, at det vil skabe et stort pres på de danske velfærdsordninger. Det er jo sådan i EU, at man har reguleret sociale rettigheder også i forhold til vandrede arbejdstagere.

Alle de her ting har vi i ganske lang tid bedt om bliver undersøgt. Regeringen har før jul nedsat et såkaldt hurtigtarbejdende udvalg, der nu skal belyse alle de her ting. Vi er naturligvis meget tilfredse med, at det arbejde er gået i gang. Men det, at det først er gået i gang så sent, betyder jo også, at vi først begynder at få resultaterne af udvalgets arbejde senere, og at vi derfor skubber et stykke arbejde foran os, som Folketinget bestemt ikke bør underkende vigtigheden af for at sikre, at udvidelsen også kan blive en succes for den enkelte dansker, ellers kan det gå helt anderledes.

Kl. 15.45

Ellers er det, der står for os, naturligvis også en større diskussion om fremtidens EU i forhold

til forfatningskonventets arbejde og i forhold til de danske forbehold og undtagelser, som allerede har været nævnt.

I forhold til undtagelserne vil jeg også her i mit ordforerindlæg rose statsministeren for i sin nytårstale at have gjort det krystallklart, at der ikke er lagt op til afstemning om undtagelserne på den her side af færdiggørelsen af konventets arbejde. Der skal være fuld klarhed.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at statsministeren for nogle år siden som VU-formand skrev en ganske glimrende artikel, som jeg tidligere har konfronteret statsministeren med. Statsministeren har ment, at han er kommet på andre tanker siden hen, men alligevel kan man jo ikke lade være med også i det lys at rose statsministeren for, at der måske et eller andet sted i statsministeren gemmer sig nogle af de tanker, som kom til udtryk dengang.

Det er klart, at hvis det er den gamle VU-formand, der stikker hovedet lidt frem og viser sådan en sund skepsis over for det at afgive suveræniteten fra nationalstaten, så kan det jo ikke undgå at glæde en person fra Dansk Folkeparti.

Men nu forestår så diskussionen: Hvad så med undtagelserne? Vil man fortsat alligevel, når det kommer til stykket, følge SR's linje og fremprovokere afstemninger på et tidspunkt, og kan vi så risikere det, som flere jo har benævnt som et såkaldt big bang, altså en afstemning i en pakkeløsning, hvor danskerne bliver bedt om at tage stilling til det samlede samarbejde uden mulighed for at bevare undtagelserne, hvis man stemmer ja til den nye forfatning?

Det er klart, at vi ikke synes, det er særlig betryggende, hvis man vælger den vej. Hvis den alligevel bliver valgt, går vi nu med fortrøstning frem til afstemningen, for så tror vi, vi kan vinde den. Men det må vi jo så se, hvis det kommer dertil.

Hyad angår forfatningskonventets arbejde, er det efter vores opfattelse et stort problem, at man udvider EU-samarbejdet i bredden, altså med flere lande, samtidig med at man vil udvide det i dybden, altså med flere politikområder. Det er jo det, der gør, at man skal effektivisere, som det bliver sagt, og at man altså i højere grad skal sikre, at man kan nedstemme genstridige lande.

Og er der noget, der kan lægge gift ud for et fornuftigt EU-samarbejde med flere lande, altså et udvidet EU-samarbejde, så er det jo, at man i stadigt stigende omfang nedstemmer såkaldt genstridige lande, altså lande, der ikke lige sy-